

Luminița Gherman Bălălău

*Fiului meu, Cristian,
darul minunat al lui Dumnezeu,
căruia îl încredințez spre ocrotire
de toată clipa.*

Nopti de îmblânzit sufletul


Andreas
Print

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHERMAN BĂLĂLĂU, LUMINIȚA

Noapți de împlânzit sufletul / Luminița Gherman Bălălău. București :
Andreas Print, 2020

ISBN 978-606-765-133-1

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro



© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2021

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reproducă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Copertă: Bogdan DRAGOMIR

Corectură: Laura Ivona DUMITRU

DTP interior: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 14.12.2020; Coli de tipar: 9

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Acum e vremea și pentru moarte. Sinceră, nemiorlăită. Se cam burzuluise, o tot amânam, sforăia, tropăia. Bine, intră, altfel rupi la nimereală pe nu știu cine. Angoasele de toată viața hăituindu-mi adrenalina au dat bir cu fugiții. Sincer, și fără ele tot nu pot fi liberă, liberă, înghesuită de neadevăruri. Acceptarea lor ar însemna, până hăt, definirea mea ca o biată ființă. Și refuz. Nu e vreun șoc posttraumatic. Se numește asumare. Înainte să mă omoare răul din jurul jurului, îl suprim pe cel din mine să nu procreeze. Nu vrea, nu se lasă, decid, îl iau cu mine în moarte. Rezolvare teoretică. Mă anulez pe mine; așa au făcut cu mii de ani în urmă locuitorii din Tihuacatan, marea metropolă aztecă, au distrus civilizația proprie. Singuri, fără ajutor, până la ruine.

Trăiesc disperare excesivă. Nu pot pălăvrăgi despre cât de frumoasă este viața, nu vreau să mă justific de ce mi-a dispărut duișia. Să scotocesc argumente pentru descifrarea enigmelor umane nu mi-ar rezolva

oboseala de a fi. Și nici un apus de soare la Sorrento nu m-ar energiza.

Stă în străfundul meu o variantă de vindecare, legându-se între absurd și vis: Elada, cu mii de ani mai tânără, uluind cu înțelepciunea darul frumosului și al cuvântului, supremația măsurii, soarele, albeața statuilor, corurile antice învăluind destinele tragice ale lui Eschil și Sofocle, vitalitatea oricărei zile, zeii coborând din Olimp să trăiască printre oameni, ca oamenii, pentru a-și stinge invidierea paradisiului numit Pământ.

Par un soldat care-și termină misiunea, strânge rucsacul, predă armele și e lăsat la vatră. I am free!

Mă obsedează „tipătul” expresionistului Eduard Munch, o gură omenească, de fapt o întreagă ființă concentrată în efortul sonor. Posibilă de semantizare: disperare, cerere de ajutor, neputință, limită existențială etc. Nu mă reprezintă ce se vede, căci ignor orice exprimare spre exterior, adică spre ceilalți. Pe aceștia mental, emoțional, i-am anulat. Acum. De fapt, am obosit să visez, iar absurdul e longitudine și latitudine existențială în propria ființă.

Bref, numesc hotărârea luată sinucidere. Mă privește uluită iar eu mă simt autentică. Comparativ cu orice fel de încheiere a vieții, este izbăvitoare. Măgulitoare doar prin noutate. Anihilează resemnarea și provoacă țepoasa luciditate. Nu mă tolerez, semănând cu o târătoare nedemnă. Dacă nu ești nebun cu

acte, ai nevoie pentru acest gest de frățietate cu un vertical curaj. Asumi o motivație, nu o faci bezmetic. O idee precisă, puternică trebuie să înfășoare hotărârea. Sigur, nu ai obligația trimiterii la bibliografie! Îl las pe Cioran să sintetizeze „Orice sinucidere, din moment ce e sinucidere, e impresionantă”.

Așadar, ce fusese până acum?

Cunoscusem suferința pe de-a-ntregul, preferințele ei vestimentare, cum se machia, perucile, vocalizele, scâncelile, isteriile, datul cu curul de pământ. Mi s-a propus de către unii cu insigne înscrise „Fac ce vreau” să conferențiez unui auditoriu care își căuta o motivație să dispară. Am făcut-o gratis. Îmi adoptasem un stil oratoric invidiat. Foloseam citate din lecturi, puneam în scenă, retro, dispute din agora sau forum. Săli pline, aplauze, programări sufocante. Vorbeam cu salivă sau fără. Vocabular activ impresionant. Îi urcam într-un fel pe Acropole și îi anunțam că nu mai există glorie, virtute și e bine a fi prinși de următorul destin, ca să se încheie nefericirea. Le anulam foamea posibilă de viață, melancoliile, mirajul perfecțiunii, nostalgia înțelepciunii. Repetam ca argumente forte cuvintele lui Ulise despre nemurire „A fi uitat de oameni și a uita de toți oamenii”. Târziu am sesizat întineric în priviri, hârtii testamentare în mâini, lăsate apoi în cutia milei. Generasem o sectă, contaminasem oameni nehotărâți sau eșuasem? Am fugit din locurile de întâlnire și m-am întors la mine, în mine, cu mine.

„Bună, dragă!”, „Ce să zic, intră!”, „Nu pot, o barieră înțepenită mă oprește, vreau să aflu ce e Dincolo, exclus pe deasupra, nici pe dedesubt. Cine a pus-o dușmănește oamenii sau îi iubește protejându-i de ceva necunoscut și periculos”.

Nu am încotro, renunț și mă așez mai spre Socrate, îi fac semn cu cotul „știi că nu știi nimic”. Vezi, grecele, suntem de aceeași părere!

Acum. Punct. Îmi îndosariesc biografia la litera C de la Celesta, cea nesususă vreodată de mediocritate și mândră declarativ. Am curajul sfârșitului dirijat doar de mine, sfidând călcâiul vulnerabil, destinul dictat de undeva, de cineva. Și dacă nu e mit, ci realitate, sunt mai dezamăgită și furioasă la superlativ.

Un autor dixit că numai cei slabi nu o fac, lucizii, excesivii, paroxisticii, zvâcnesc spre acest act. Vin și eu, băieți! Doar că nu știi unde mă încadrez. În opoziție se îngheșuie cei mulți, căcâiți în viață fleșcăită, prostovană, circumstanțială, dispusă la compromisuri jenante.

Elefantul lovit de un bărbat ține minte figura acestuia, mirosul, vocea, nu mai știi ce și, după „n” ani, dacă-l întâlnește îl omoară. Nu i-a fost stăpân, ci asupra ne-drept. Poate să-i dea tone de hrană, apă, inutil, nu va cădea la pace. Poate fi ucis apoi, dar nu-i pasă. Și-a redobândit demnitatea.

Provocarea de azi: nu când să fac gestul, ci cum. Căzuseră variantele pe munte, prin spitalul unde lu-

crez, în cada apartamentului, la cucuiata. Prima desconsiderată, amintindu-mi spusele bunicilor că pe înălțimi doar Dumnezeu pășește, diavolului îi e frică să nu alunece în prăpastie. Cum să-L întâlnesc, eu tocmai semnaseam în gând o înțelegere neagră parafată de un duh dușmănos! Celelalte posibile alegeri, penibile prin banalitate, respinse cu sprânceană ridicată a superiorității.

În sfârșit, a ieșit din placenta ei, soluția! Ai născut-o, Celesta, give me five. La volan, cu geamul deschis, spre satul bunicilor! Aproape de mare, departe de familia mea devenită un fel de pensiune crispată de urlete sau tăceri. Nu mai fusesem de mulți ani. Femeia, fostă copilă, voi închide aici forma de cerc a vieții, dojenită în van, de blândețele duri ale proprietarilor.

Ajung, miroase a alge, poate fi doar o impresie, descui ușa cam înțepenită, aduc valiza din mașină, o arunc lângă pat. Știu din calendar, e primăvară cu așezate coate pe anotimpul următor. Nu vreau să fiu un Sisif urcând stânca, condamnată la efort zadarnic, nerecompensată, mediocră în neputința de a schimba destinul. Refuz tipul acesta de eșec, nici nu-l socotesc tragic, necum eroic. Nu cred în vreo misiune ascunsă în fustele singurătății sau ale suferinței. Știu doar că amândouă se comportă cu mine precum barbarii vizigoți ai lui Alaric ruinând sălbatic Roma cu statui, monumente, frumos și emoție nemuritoare.

Latență. Minute, ore... cine să-mi împiedice scenariul suicidal, migranții de sezon apar mult mai târziu. Nici carul triumfal al lui Caesar să se ivească cu sclavul așezat în spate, șoptind mereu „Nu uita că ești om”, n-ar avea energia interdictivă.

Ia să văd ce am să-mi spun înainte să... Un fel de piesă, cu un personaj, eu. Cu seriozitate. Te ascult, Celesta, nu mă prefac. Încep monologul.

– Am vrut fericire cu alimentare de metafizică, nu i-am văzut pânțele plin de suferință. Sunt la pachet. Graviditate contra firii. Mă luasem cu viața, când imbecilă, când admisibilă și nu am mai făcut niciun drum în spațiul copilăriei. Cum să uit timpul fericirii inocente, nu trucate? Atunci eram cu neștiința a ce avea să fie, de aceea nerăbdătoare să se spargă perețele de calcar dinspre realitatea primitoare în poala-i de sirenă. Așa a fost ab initio. Pe parcurs, dărâmarea de proiecte, afectivitate, iluzia asemănării, întrebarea cine sunt, scârba de rutină... Am simțit nevoia să mi se vorbească. N-a fost nimeni. Singură nu pot desface în fâșii unele nelămuriri. Dumnezeu a stat cu Moise patruzeci de zile și nopți, nu știm conținutul convorbirii, doar rezultatul – tablele cu porunci. I-a permis apoi să-L vadă din spate, ca un dar de excepție. Pe mine nu m-a găsit nici măcar pentru un minut, pentru schimbat vorbe. Așa m-am trezit numărând până la 1 și atât. Lângă mine nici ei, nici El. Rezultat: sociopată și cam supărată pe Dumnezeu. Să cadă cortina. Rol încheiat.

Ies din casa bătrână, noapte când trebuia. Plec spre mare. Răcoare. Un trecut care dușmănește prezentul mă trage de păr să-l mai privesc o dată „Adio, bătrâne, nimic mai mult, nu insista. Dacă știi latină «Quod erat demonstrandum». Apropo, există prezent continuu în engleză, o picătură de filozofie în nepăsarea lingvistică. Mofturi de imperiu, spui? Merge.”

Bâjbâială, aud valurile, bănuiesc înfrigurarea lor în acest anotimp, nu prea mă văd înaintând în apă, severă, sub ochii cruciși ai Lunii. „Du-te, femeie, hai, ăă... n-ai curaj, știam eu”. Exclus să mă înec urât. Am avut întotdeauna simț estetic. Nu operează aleatoriu, ci obligatoriu în orice circumstanță. Deci. Aș fi vrut cu flori pe cap, dusă de o targă din crengi ca în ritualuri păgâne până la până... Nu mai rămăsese niciun prieten viking care să facă oficiul. Ultimul se scufundase în mit, încheind o civilizație. Omul modern n-ar bate palma pentru o astfel de înfăptuire, neștiind ce e frumosul. Prevăd că acest cuvânt va fi printre primele zece excluse din vocabularul activ, nu peste mulți ani. Cu pedepsirea încăpățânaților „Hei, voi ăia din secta Frumosului, grupați-vă, facem schimb de prizonieri cu extraterestrii. Înainte, marș!” Bunăvoința nesfârșitului Univers se va încheia atunci. Va fi un fel de moarte. Ceva din ceva, superflu. Nu-i știm culoarea, densitatea, putința de a fi tandră, ipocrit tandră sau nu, părelnic eliberatoare... Presimt că doar ea îmi garan-

tează întâlnirea unică a Absolutului. Exclusă admiterea că e doar o scârboasă încetare a biologicului.

Marea dă lovituri senzuale malului, se duce după un timp nisipul nepăsător. Departe hăt, lumea definește viața ca drum de rătăcire. Așezată astfel, biata caută lent sau allegro, fericire. Dacă o întrebi definiția, începe câcâiala ăă... „Cred că...”, „Poate fi...”. Tot aleargă cu neghiobie, sare ștachete provocatoare, ultima o pocnește peste picioarele mândre. Buf! S-a crezut *Hannibal redivivus*, acela cucerind Italia cu o armată multinațională la Cannae, iar ea, mulțimea, identitatea de a fi nesăbuită și năucă. Excitată de febra obținerii unei aure suplimentare apreciază, zilnic, imposibilul ca posibil și strigă „Am învins”. Înainte de luptă. Penibil până la deplângere.

Fac prea multe digresiuni. Lento momentul. Hai să mă văd, va începe hipotermia de cum intru în mare, brusc se umplu plămâni cu apă și nu mai e preferință pentru volens ca să revii deasupra, la aer. Mă ia Poseidon imediat să-i cânt imne, uitând astfel de plicticoasa nevastă. Mă gândesc la ondine, nimfe, rusalce, sirene, femininul acvatic ca să ce?

Moment 0. Stabilesc un fel de relație cu lumina Lunii să-mi ia din frisoane. „Fii demnă, femeie!” Sandale pe mal, păstrez rochia, pudoare până la capăt, pas în apă, neiertătoare răceală. Se ordonează asociații senzoriale cu frigul rusesc și patima fierbinte kareniană. Ce i-o fi trebuit Anei să moară în văzul lumii

amețită de șuieratul disperat al locomotivei? O violase bârfa? Apoi neiubirea o ademenise în răceala șinelor. Poate nu avea marea pe aproape! Înaintez, pot face asta pentru că am conștiința nefericirii. Nici vorbă de boală psihică, părăsire de către vinovatul mascul, tembel, nesătul de experiențe hormonizante. Sunt soluția lui Darwin pentru a exemplifica selecția naturală.

Încă un pas... Post gest mă așteaptă, posibil, un athletic ireal cu „bienvenue” sau nimic, sau plimbări prin univers, sau întors spatele cu sictir, sau...

– Hei, nu face asta, nu știi ce găsești Dincolo!

La venire, nu era nimeni în zonă. Ar fi trebuit să fie o garanție că... Și dacă nu?

Shakespeare asigura în „Visul unei nopți de vară”, de o zi dedicată realității. Exclus să fie azi. Certifica zona cardiacă gata să explodeze. Se vorbește în psihiatrie de sărmani care aud voci, le urmează indicațiile, acceptă noi prenume, neștiind că este un fals, li se oferă schița noii biografii și nu refuză! Privesc înapoi, forțând întunericul pentru duminire, apa îmi bate genunchii iritată, șoptind „Ce faci, nu înaintezi?” Pe mal, o siluetă neagră, înaltă, cu mâna întinsă spre mine.

– Îmi ud veșmintele de călugăr dacă intru în mare. Vino pe mal, putem vorbi.

– Ești neconvingător.

Teatru de umbre, ca în arta japoneză, abia ne definim ca bărbat și femeie. Mare scofală deosebirea de gen! Contemporane tâmpe urlă pe străzi „Egalitate cu

bărbații”, „Vrem respect”, excitate de o putere pe care nu o vor avea niciodată cu adevărat. Doar parșiv. Se întorc apoi în familiile unde sunt violate, în birourile cu bărbat vânjos și violent, scuișând în pumn să aibă lovitura viteză.

– Ți place să te joci de-a moartea, dar nu cred în curajul tău. Altminteri ai fi intrat decisă, vijelioasă, doar un minut tot spectacolul, și... Te-ai întregat cum de se sinucid atât de pușini oameni? Să nu-mi spui că sunt singurii curajoși, istoria omenirii te contrazice. De ce ești grăbită să ajungi în iad? Dacă te caută Dumnezeu și tu îi dai de acolo iodlere pentru localizare, tot nu te poate trage afară. A făcut o singură dată golirea întunicului veșnic, după Înviere. I-a scos pe toți, Adam, proorocii, nevinovații, nemernicii, fără excepție. După, se duce acolo pentru „populare”, un om ca tine, neștiutor de „stația terminus” teribilă. Crezi că te tragi din maimuță și dai certitudine doar biologicului? Mori și trupul putrezește ca al animalului generic darwinian. Dar sufletul pe care blănosul nu-l are, doar tu, omul, unde-l repartizezi? Eu nu pot accepta că tatăl meu e o variantă de gibbon. Dacă este Dumnezeu, atunci am alte trăiri: mi-e rușine să-L supăr, să-L mint, să-L dezamăgesc. De aceea Îi cer iertare că-mi trec prin minte gânduri idioate ca acela al sinuciderii. Și El mă ajută să ies din zănățiceală pentru că mă iubește, imperfect cum sunt.

– Pleacă! Nu pot să mă înec dacă am martori, există reguli și în jocul de-a scenografia morșii.

– Pot specula. Prima: stai cu spatele spre viitor, el nu te găsește și rămâi înșepenită în ceea ce vrei să anulezi. Dar pentru asta e nevoie de luciditate, nu aburială teatrală. Simt că te minșii... Oamenii inteligenșii nu clachează siropos, se revoltă, au scheme de luptă neprețuite pe piața plină de escroci. Existența noastră e o construcție din alegeri, le mestecăm un timp, gust mios sau de pelin, jucăm ala-bala cu ele, unele se fisurează, le scuișăm. O luăm de la capăt. Ce ți-a făcut viața de o urășii într-atât că ai ispita sinuciderii?

Ceva dinlăuntru m-a răsucit ca pe un țitrez și am ieșit din clătinata apă. Luna mă mirosea și am stat neputincioasă sub privirea de malachit a bărbatului, nefragilă, blândă. Își scoase un veșmânt, bănuiam că are mai multe, și mă înveli. Tăcere pufoasă. Simt la putere osteneala de a trăi. Mijesc spre necunoscutul din față, să-i deosebesc trăsăturile. Degeaba, nu mă ajută rașia de lumină zgârcită. Vorbește el, eu dârdâi puțin.

– Nimeni nu prețuiește viața, până nu întâlnește, cumva, moartea. Frica de abstract ne hăpăie, nu ne lasă liberă intuișia Absolutului. Pentru că nu vrem să știm ce spune despre moarte teologia, ne înecăm cu aproximașii uneori știinșifice, alteori băbești. Măcar filozofia să fie interogată. Relativul rămâne doar o tânșire slăbănoagă în fiecare ins până când îl îmbrăășează